

mænd både i offentlige udvalg og kommissioner og ved besættelse af bestyrelsesposter i den statslige forvaltning, altså dér, hvor staten har den økonomiske bestemmende indflydelse.

Endelig vil jeg fremhæve Ligestillingsnævnets arbejde, som skal behandle klager over kønsdiskrimination. Under udvalgsarbejdet er det nødvendigt – og det vil vi interessere os for – nærmere at få præciseret nævnets kompetence.

Men på den baggrund og med disse ord kan vi støtte lovforslaget.

Mogens Andreasen (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne fremsætte følgende bemærkninger:

Jeg har selvfølgelig også lyttet til de tidligere ordførere, og der har jo været vendt mange områder inden for denne her lovgivning. Det er en lov, som for nogle vil være meget spændende at få vedtaget, og for andre vil den være mindre interessant.

Dansk Folkeparti er positivt indstillet over for ligestilling mellem mænd og kvinder, men vi mener, at dette lovforslag er et klart udtryk for en tvangslovgivning på en række områder. Det er efter Dansk Folkepartis opfattelse meget svært at gennemføre en sådan ensretning på arbejdsmarkedet ved tvang.

I § 3, stk. 3, forestiller ministeren sig, at personer, der udsættes for seksuel chikane, er berettigede til en godtgørelse. Dér mener vi i Dansk Folkeparti, at det kan medføre, at der opstår store vanskeligheder med vurderingen af skyld og uskyld på dette område.

Ligestillingsministeren forestiller sig, at ligebehandling på arbejdsmarkedet og i forhold til orlovsordninger skal styres gennem lovgivning. Det mener vi ikke i Dansk Folkeparti. For os er det helt afgørende, at arbejdsmarkedets parter, altså virksomheder og medarbejdere, selv indgår de aftaler, der skal være gældende og fremme på virksomhederne.

Vi mener, at dette lovforslag er en meget udstrakt bemyndigelseslov, hvor ministeren tildeles en række muligheder for regulering og tvang. Det mener vi i Dansk Folkeparti er at gå for langt, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Lisbeth Arbøl (CD):

Da CD's ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på CD's vegne fremføre følgende:

Forslaget til lov om ligestilling af kvinder og mænd er et udmærket generelt lovforslag, som er en fin opfølgning på verdenskvindekonferencen i Beijing og på forespørgsel nr. F 48 fra 1999 og den følgende vedtagelse af forslag til vedtagelse nr. V 87.

Dette er et stykke moderne ligestillingsarbejde, hvor det ikke er tanken, at alle skal behandles ens, men at man med afsæt i mænds og kvinders lige menneskeværd skal fremme lige indflydelse på det demokratiske samfunds udvikling og lige vilkår og muligheder for begge køn. I Kommissionens årsrapport fra 1998 og Rådets direktiv fra 1997 understreges disse politikker da også meget.

Når disse ting er nævnt, må det dog pointeres, at der vil forestå et meget stort arbejde med at konkretisere intentionerne i loven, og dér skal vi ikke så meget bruge ordet »men«, men helst bruge ordet »og«. Derfor er det også væsentligt, at der oprettes både et videnscenter og et klagenævn. Det er vi meget tilfredse med i CD.

Det er godt med gode intentioner og holdninger i en generel lov, og et sted skal der startes, men praksis er og bliver sværere. Hvis vi bare dykker ned i tre områder, kan vi hurtigt se det, f.eks. at arbejde for lige løn:

Jamen det er jo faktisk kvinderne, som føder børnene, som ammer, og som tager de fleste af børnenes sygedage og forældreorlov osv. Og dette ved både arbejdsgiveren og arbejdstageren jo udmærket godt, når der skal forhandles decentral løn udeomkring.

Andre europæiske lande er nået længere, end vi er i Danmark, og har f.eks. lovgivningsmæssigt sikret kvinder og for den sags skyld også mænd, som har været væk fra arbejdsmarkedet for at passe børn, opkvalificering og kurser efter endt orlov, som dermed også gør deres muligheder for at opretholde lige løn bedre. Dette burde tages op i dansk lovgivning som opfølgning på denne ellers udmærkede lov.

Så er der en anden ting: at arbejde for ligelig kønsmæssig deltagelse i beslutningsprocesser i samfundet. Jamen hvis vi bare skal starte med sådan en ting som mødetilrettelæggelse ude i samfundet, så tager selv det lang tid, skulle jeg hilse og sige.

At understøtte bestræbelserne for bedre sammenhæng mellem arbejds- og familieliv er meget fint, og det glæder vi os til, men det kræver i hvert fald meget mod og vilje til nytænkning i vores samfund på tværs af partier og ideologi-